

עפ"א 71274/08/23 - מאיה סואעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 71274-08-23 סואעד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 580724/2021

מספר בקשה: 2

לפני	כבוד השופטת אפרת פינק
המבקשת	מאיה סואעד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט השלום ברמלה (כבוד השופט הישאם אבו שחאדה) מיום 7.9.22 בתק"ח 5206-01-22.

נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של כניסה לישראל דרך טורקיה ביום 22.8.21, בשעה שהכניסה ממדינה זו נאסרה, לפי תקנות סמכויות מיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה) (הגבלת היציאה מישראל), התשפ"א - 2021 (להלן - "התקנות").

בהכרעת דין מיום 7.4.22, הורשעה המבקשת בהיעדר התייצבות, ונגזר עליה באותו מועד קנס בסכום של 5,000 ₪. הכרעת הדין ניתנה בהיעדר, כאמור, לאחר שהוצג בפני בית המשפט, אישור המצאה ומכוחו סירבה לקבל הזימון.

ביום 11.8.22 פנתה המבקשת לבית משפט השלום וביקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר. לטענתה, הגישה כבר ביום 8.11.21 בקשה להישפט באמצעות המשיבה, והיא קיבלה אימייל מהמשיבה, לפיה הבקשה התקבלה והיא תזומן לדיון בכתב אישום. אלא שלא קיבלה זימון כזה והופתעה לגלות בחודש יוני 2022 כי התקבל פסק דין נגדה בהיעדר. מכאן עתרה לבטל את פסק הדין.

בית המשפט (כבוד השופט הישאם אבו שחאדה), בהחלטתו מיום 7.9.22, דחה את הבקשה. בהחלטה קבע כי ישנו אישור מסירה כדין וכי המבקשת לא הניחה טעם מוצדק לאי התייצבותה. בית המשפט גם לא שוכנע כי ייגרם למבקשת עיוות דין, שכן היא עצמה מאשרת את שהייתה בטורקיה. עוד הוסיף, כי הבקשה הוגשה זמן רב לאחר תום 30 הימים להגשת בקשה לביטול פסק דין, וכי הנאשמת אף לא ביקשה להאריך את המועד להגשת הבקשה.

ביום 29.9.22, הגישה המבקשת בקשה נוספת לביטול פסק הדין. בבקשה הוסיפה, כי יצאה לחופשה בתאילנד, לא שהתה בטורקיה, אולם טיסת החזור עברה בתחנת ביניים בשדה התעופה באיסטנבול, שם חנתה בין השעות 12:10 - 22:10. לטענתה, התקנות לא נועדו לחול על מי שחנה במדינה בתחנת ביניים של טיסה. עוד טענה, כי לא זומנה לדין, וכי בזמן שנרשם אישור המסירה, היתה בבדיקת קורונה. כן הוסיפה, כי כבר ביום 8.6.22, פנתה לעורכת דינה, לאחר שקיבלה דרישת תשלום מרשות האכיפה, וכי עורכת הדין התחייבה להגיש בשמה בקשה לביטול פסק הדין, אלא שלא עשתה כן, לטענתה בשל נסיבות רפואיות. בהמשך, כך טענה, כי רק ביום 7.9.22, קיבלה מעורכת דינה את החלטת בית המשפט הדוחה את בקשתה לביטול הכרעת הדין, ומכאן פנייתה המאוחרת.

בית המשפט (כבוד השופט עודד מורנו), בהחלטתו מיום 2.10.22, דחה את בקשתה השנייה של המבקשת, תוך שקבע כי אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו.

המבקשת הגישה ביום 31.8.23 הודעת ערעור על החלטת בית המשפט מיום 7.9.22. בהמשך להחלטתי מיום 3.12.23, בו עמדתי על השיהוי הרב בהגשת הערעור, הגישה המבקשת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. לטענתה, השיהוי הרב נוצר בניסיון לאתר עורך דין, אלא שכל עורכי הדין ביקשו שכר טרחה גבוה והמליצו לה לשלם את הקנס. עוד טענה, כי סכום הקנסות והריביות עולה, וכי ייגרם לה עיוות דין אם הבקשה תידחה.

המשיבה מתנגדת לבקשה בשל האיחור הרב בהגשת הערעור על הכרעת דין שניתנה כבר ביום 7.4.22, כאשר ההחלטה בבקשה לביטול פסק הדין ניתנה כבר ביום 7.9.22.

דין הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור - להידחות.

הערעור הוגש כאמור ללא בקשה להארכת מועד, ולמעשה, ניתן היה כבר באותה העת לדחותו על הסף, אלא שלפנים משורת הדין התאפשר למבקשת להגיש בקשה לארכה, על מנת שניתן יהיה להתרשם אם יש טעם מוצדק לאיחור. בבקשה לארכה לא הונח כל טעם ממשי לאיחור, ולא ניתן לאמץ כטעם מוצדק את טענת המערערת בדבר ניסיונותיה לאתר עורך דין שייצגה, שכן היא יכולה היתה להגיש הערעור ללא ייצוג בשלב ראשון (בש"פ 5439/14 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (17.8.14); בש"פ 6751/13 **אבו נג'מה נ' מדינת ישראל** (31.10.13)). המדובר באיחור חריג של שנה ומספר חודשים בהגשת הערעור על פסק הדין. במאמר מוסגר יצוין, כי החלטה בבקשה לביטול פסק הדין אינה מאריכה את המועד להגשת ערעור (וראו, בעניין דומה: בש"פ 5881/15 **מדינת ישראל נ' פישר** בפסקה י"ט לחוות דעתו של כבוד השופט אליקים רובינשטיין, וכן בפסקה 1 לחוות דעתו של כבוד השופט נועם סולברג (15.12.15)). אולם, גם לאחר החלטה זו חלפה כמעט שנה עד להגשת הערעור. איחור ממושך זה מצטרף לאיחור שחל מלכתחילה בבקשה לביטול פסק הדין, אשר גם לדידה של המבקשת הוגש שלושה חודשים לאחר שנודע לה על פסק הדין. גם לא הונחה תשתית לטענה כי ייגרם למבקשת עיוות דין, כשעל פניו המבקשת מאשרת כי אמנם הגיעה ממדינה, שאסור היה להיכנס ממנה לישראל באותה תקופה לפי התקנות. למעשה, המבקשת מאשרת, כי כל עורכי הדין אליהם פנתה המליצו לה לשלם הקנס, ודי בכך על מנת ללמד, כי אין בסיס לערעור.

מכאן, שאין הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור עומדת בתנאים הנדרשים לבקשה כזו (בש"פ 6843/21 זברק נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה "ישובי הברון" (9.11.21); בש"פ 3373/19 ג'בן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מזרחי (28.5.19)).

לפני סיום יוער, כי המבקשת עודנה יכולה לפנות למרכז קנסות, בבקשה לפריסת הקנס, ואולי גם לביטול ריביות, אם לא עשתה כן. אין בכך כדי לחוות דעה באשר להחלטה שתתקבל.

לאור כל האמור, הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור - נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ב' טבת תשפ"ד, 14 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.